

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 august 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
TIMOFTI Vladimir
TOMA Nadejda
MORARU Petru

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocații Zamfir Pavel în numele inculpatului Minenco Igor și Ceachir Anatolie în numele inculpatului Kirciu Serghei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2015, în cauza penală privindu-i pe

KIRCIU Serghei Mihail, *născut la 28 iunie 1987, originar și domiciliat în or. Vulcănești, str. Cikalov 17;*

MINENCO Igor Igor, *născut la 22 septembrie 1994, originar și domiciliat în or. Vulcănești, str. P. Rumeanțev 13, ap. 12.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 22.07.2014 – 16.05.2014;

Instanța de apel: 18.07.2014– 02.02.2015;

Instanța de recurs: 22.06.2015 –04.08.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 16 mai 2014, Kirciu S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal la 4 ani închisoare, fără aplicarea amenzii.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, i s-a cumulat parțial la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință și partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Vulcănești din 18 mai 2013, prin care Kirciu S. a fost condamnat în baza art. 349 alin. (2) lit. d) Cod penal la 4 ani închisoare, care potrivit art. 90 Cod penal a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani, fiindu-i stabilită definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu deducerea din termen perioada cât inculpatul s-a aflat în arest preventiv la domiciliu, începând cu 30 mai 2013

până la 10 septembrie 2013.

În temeiul art. 90 Cod penal pedeapsa aplicată lui Kirciu S. a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

Prin aceeași sentință Minenco Ig., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 188 alin. (1) lit. b), d) și f) Cod penal a fost achitat, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de dînsul.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Kirciu S. la 17 aprilie 2013, aproximativ la ora 08:40, avînd o înțelegere prealabilă cu alte persoane neidentificate de organul de urmărire penală și urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin acces liber a pătruns în apartamentul nr. 121 din str. Alecu Russo 24/2, mun. Chișinău, unde aplicând violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei, prin aplicarea loviturii și imobilizarea părții vătămate Țuvrila T., prin legarea mâinilor și picioarelor cu un cablu, astupându-i gura cu mîna și cauzîndu-i ultimei, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 923/D din 24 aprilie 2013, vătămări corporale neînsemnate, după care în mod deschis au sustras bani în sumă de 9500 lei, cauzându-i lui Țuvrila T. daune în proporții considerabile.

Totodată, instanța de fond a reținut că Minenco Ig. a fost învinuit de faptul că la 17 aprilie 2013, aproximativ la ora 08:40, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Kirciu S. și cu alte persoane neidentificate de organul de urmărire penală, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin acces liber au pătruns în apartamentul nr. 121 din str. Alecu Russo 24/2, mun. Chișinău, unde aplicând violența fizică și psihică, au imobilizat-o pe Țuvrila T., prin legarea mâinilor și picioarelor cu un cablu, astupându-i gura cu mîna au cerut să li se ofere mijloace financiare, totodată au continuat să-i aplice multiple lovituri peste diferite regiuni ale capului, provocându-i vătămări corporale neînsemnate, după care în mod deschis au sustras bani în sumă de 9500 lei, cauzându-i lui Țuvrila T. daune în proporții considerabile.

Instanța de fond a ajuns la concluzia că inculpatul Minenco Ig. nu este vinovat de comiterea infracțiunii înscrinate și urmează a fi achitat, or el nu a participat la săvîrșirea acesteia.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) b), d), e) și f) Cod penal – jaful, după semnele sustragerea în mod deschis a bunurilor altei persoane, comisă de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință, comisă de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea daunelor în proporții considerabile.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat care a solicitat casarea sentinței din motivul ilegalității și netemeinicii ei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Kirciu S. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), d), f) Cod penal și ai stabili o pedeapsă sub formă de 9 ani închisoare. În

conformitate cu prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal la pedeapsa stabilită a-i include parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Vulcănești din 18.05.2013 și a-i stabili pedeapsa definitivă de 9 ani 6 luni închisoare, iar în conformitate cu art. 72 alin. (3) Cod penal executarea pedepsei să fie dispusă în penitenciar de tip semiînchis, totodată a include în termenul pedepsei perioada aflării inculpatului în stare de arest.

În privința lui Minenco Ig. procurorul a solicitat ca acesta să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), d), f) Cod penal și în conformitate cu prevederile art. 75 Cod penal, a-i numi o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani, în conformitate cu art. 72 alin. (3) Cod penal, executarea pedepse să fie dispusă în penitenciar de tip semiînchis, totodată a include în termenul pedepsei perioada aflării inculpatului în stare de arest.

Astfel, procurorul a contestat sentința atât în partea ce ține de achitarea lui Minenco Ig. învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), d), f) Cod penal, cât și în partea ce ține de încadrarea acțiunilor lui Kirciu S. în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal.

Prin urmare, procurorul a invocat că, în partea ce ține de achitarea inculpatului Minenco Ig. instanța de fond a pus la bază declarațiile acestuia de nerecunoaștere a vinei, pe care partea acuzării le consideră mincinoase, considerînd că aceasta este poziția lui de apărare și o modalitate de a se eschiva atât de la răspunderea penală, cât și de la pedeapsa penală. Mai mult ca atât, aceste declarații vin în contradicție cu materialele cauzei penale, cu declarațiile date de către partea vătămată și martori, pe care instanța de fond pornind de la poziția de apărare a inculpatului le-a interpretează eronat.

În esență, apelantul critică sentința din considerentul că, instanța de fond, cu toate că a reținut corect starea de fapt în cauza deferită judecării, a încadrat juridic eronat faptele lui Kirciu S., urmînd a fi menținută calificarea în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d) și f) Cod penal, după cum i-a fost înaintată și învinuirea prin actul de sesizare a instanței.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2015, pronunțată integral la 26 februarie 2015, a fost admis apelul procurorului s-a casat sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Kirciu S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 4 ani închisoare, cu aplicarea amenzii de 500 unități convenționale ceea ce constituie 10000 lei.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, la pedeapsa stabilită lui Kirciu S. i s-a cumulat parțial parte neexecutată din pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Vulcănești din 18 mai 2013, astfel lui Kirciu S. i-a fost aplicată pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și cu aplicarea amenzii în quantum de 500 unități convenționale.

Minenco Ig. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 4 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu achitarea amenzii de 500 unități convenționale.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate instanța de apel a reținut că la judecarea

cauzei penale instanța de fond, eronat a încadrat acțiunile săvârșite de inculpatul Kirciu S. în baza art. 187 Cod penal și incorect a dispus achitarea lui Minenco Ig. de cele incriminate prin rechizitoriu.

Or, instanța de apel a apreciat critic atât declarațiilor inculpatului Minenco Ig. privitor la nerecunoașterea vinei, deoarece este evidentă tendința acestuia de a duce în eroare instanța de judecată în scopul eschivării de la răspunderea și pedeapsa penală, cât și poziția prin care inculpatul Kirciu S. își recunoaște vina, indicînd că Minenco Ig. nu a participat la comiterea infracțiunii, întrucît vinovăția inculpaților indubitabil a fost dovedită prin probe incontestabile administrate și cercetate în cadrul cercetării judecătorești, care din motive necunoscute nu au fost apreciate de instanță la justa lor valoare.

De asemenea, în ședința de judecată, instanța de apel a constatat că chiar dacă violența aplicată părții vătămate a luat forma intimidantă, fiindu-i legate mâinile și picioarele, acesteia i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate ale sănătății, astfel din declarațiile ei nu rezultă și nici nu se conturează în nici un mod că violența a fost percepută drept reală și periculoasă pentru viață și sănătate, astfel că fapta imputată lui Minenco Ig. și Kirciu S. îmbracă forma jafului în acest aspect cerințele formulate în apelul procurorului fiind nefondate și nu au fost acceptate de instanța de apel.

Astfel, instanța de apel a stabilit cu certitudine că ambii inculpați au săvârșit infracțiunea cu scopul de a sustrage, prin înțelegere prealabilă, în mod deschis, a bunurilor altei persoane, de două sau mai multe persoane, prin pătrundere în locuință cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu amenințarea de a aplica o asemenea violență, cu cauzare de daune în proporții considerabile, adică faptele infracționale prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), d) e) și f) Cod penal.

În consecință, instanța de apel a conchis că instanța de fond totuși corect a reîncadrat acțiunile inculpatului S. Kirciu conform art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal, dar incorect a apreciat starea de fapt și de drept în privința inculpatului Minenco Ig. pronunțînd în mod ilegal în privința lui o sentință de achitare, deși el se face vinovat de săvîrșirea aceleiași infracțiuni. Or, apreciind probele instanța a ajuns la concluzia că și faptele inculpatului Minenco Ig. urmează a fi încadrate conform art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) – *jaful*, după semnele sustragerea în mod deschis a bunurilor altei persoane, comisă de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea daunelor în proporții considerabile.

Mai mult, instanța de apel a considerat nerelevante și nefondate motivele invocate de procuror în cererea de apel despre necesitatea încadrării acțiunilor inculpatului Kirciu S. în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d), f) Cod penal, fiindcă s-a stabilit cu certitudine că atacul propriu zis asupra părții vătămate a cauzat vătămarea corporală neînsemnată a integrității corporale și sustragerea bunurilor.

Cu privire la chestiunea privind măsura de pedeapsă în privința inculpatului Minenco Ig., instanța a reținut faptul că acesta a comis o infracțiune care conform art. 16 Cod penal se califică ca gravă, pentru care legea prevede, inclusiv pedeapsă cu

închisoare. Ținând cont de toate circumstanțele în ansamblul, Colegiul penal a considerat necesar a stabili lui Minenco Ig. pedeapsa principală cu închisoare, cu aplicarea pedepsei complementare sub forma de amendă în limitele sancțiunii prevăzute de art.187 alin. (2) Cod penal, ținând cont și de faptul, că inculpatul nu a recunoscut vina și nu s-a căit sincer de cele comise.

6. Nefiind de acord cu hotărârile adoptate de instanțele ierarhic inferioare, avocații Zamfir P. în numele inculpatului Minenco Ig. și Ceachir A. în numele inculpatului Kirciu S. au declarat recursuri ordinare.

6.1. Potrivit cererii de recurs ordinar a avocatului Zamfir P. declarate în interesele lui Minenco Ig. se solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței de achitare în privința ultimului.

În esență, recurentul specifică că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii în baza căreia Minenco Ig. a fost condamnat.

Așadar, apărătorul menționează că consideră hotărârea instanței de apel drept neîntemeiată și ilegală din următoarele considerente.

Instanța de apel, dispunând condamnarea inculpatului, nu a indicat concret timpul, locul, modul săvârșirii infracțiunii, forma și gradul lui de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, or nu a făcut o descriere completă a faptei comise de către inculpat, după cum o cer rigorile legii.

Titularul dreptului de recurs mai menționează că instanța de apel nu a motivat aplicarea față de Minenco Ig., a pedepsei cu închisoarea, nu a individualizat această pedeapsă și nu a invocat în acest sens circumstanțele atenuate (sau agravante), care puteau (sau nu) influența în final categoria și mărimea pedepsei aplicate, prin prisma prevederilor art. 75, 78 Cod penal. Cel puțin această motivare lipsește din textul copiei deciziei, înmîinate părții apărării.

O altă alegație a recurentului se focusează pe aprecierea eronată a probelor și descrierea parțială a conținutului acestora în partea descriptivă a deciziei instanței de apel, ceea ce contravine exigențelor unui proces echitabil, cu atât mai mult că instanța de fond a dispus achitarea lui Minenco Ig., iar cea de apel l-a condamnat, punînd la bază aceleași probe.

În consecință, apărătorul menționează că culpabilitatea lui Minenco Ig. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal nu a fost probată, așa cum o cer prevederile art. 100, 101 Cod de procedură penală. Or, instanța de apel, contrar prevederilor procesuale, practicii judiciare naționale și CtEDO., a condamnat persoana, fără a administra probe noi.

De drept, titularul de a declara cererea de recurs o întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2. În continuare, potrivit textului recursului ordinar declarat de avocatul Ceachir A. în numele inculpatului Kirciu S. se solicită casarea hotărârii adoptate de instanța de apel și menținerea în vigoare a sentinței.

În motivarea cererii de recurs, recurentul invocă că instanța de apel nu s-a pronunțat

asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de apel prin admiterea apelului procurorului a agravat situația inculpatului Kiciu S. prin excluderea art. 90 Cod penal, termenul de probă și aplicarea amenzii, fapt ce se consideră că, această agravare este nejustificată iar ca urmare a încălcat prevederile art. 75 Cod penal. Or, instanța de apel nu a motivat în soluția sa necesitatea și temeinicia agravării pedepsei, mai mult ca atît sau prezentat probe ce caracterizează pozitiv personalitatea inculpatului și starea familială, fiind căsătorit are la întreținere un copil doar de o lună de zile, fiind totodată unicul întreținător al familiei, angajat în câmpul muncii.

Totodată, recurentul a specificat că partea vătămată Țuvrila T. atît în instanța de fond cît și în instanța de apel a confirmat faptul că îl iartă pe inculpatul Kirciu S., careva pretenții nu are, deoarece au fost restituite integral și dorește ca ultimul să nu fie pedepsit aspru și privat de libertate.

De drept, titularul de a declara cererea de recurs o întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și art. 5 și 6 CEDO.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către apărătorii inculpaților, pledînd pentru inadmisibilitatea recursurilor din următoarele considerente. Recurentul potrivit art. 430 Cod de procedură penală este obligat să indice temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză, care este eroarea de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărîrii. Astfel, recurentul Zamfir P. solicită reaprecierea probelor considerînd că au fost administrate nu în raport cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind comise încălcări de procedură.

Din materialele cauzei rezultă că acțiunile efectuate sunt legale în cadrul dosarului penal și nu au fost admise încălcarea anumitor prevederi ale legii procesual penale, ce ar fi condiționat comiterea unor erori grave de drept.

8. Judecînd recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acestea urmează a fi admise, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, iar în vederea susținerii acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărîrii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Așadar, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărîri ilegale, totodată, verificîndu-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Prin urmare, Colegiul lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

În susținerea acestei ipoteze, călăuzitoare sunt și prevederile din pct. 14.7 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel //*Buletinul CSJ a RM 7/10, 2006*//, unde se stipulează că, potrivit art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sînt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărîrea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărîrea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și fapta constatată ca fiind săvîrșită de inculpați.

Mai mult, incidentă cazului în acest context este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia s-a statuat că motivarea unei hotărîri judecătorești este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale.

Astfel, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urma să expună în hotărîrea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpaților și încadrarea juridică a faptelor săvîrșite de aceștia.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Or, statuînd asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul lărgit constată că, instanța de apel la adoptarea soluției prin care a admis apelului procurorului, cu casarea sentinței de achitare și pronunțarea unei noi hotărîri prin care

Kirciu S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 4 ani închisoare, cu aplicarea amenzii de 500 unități convenționale ceea ce constituie 10000 lei, iar Minenco Ig. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 4 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu achitarea amenzii de 500 unități convenționale, a încălcat prevederile stipulate în art. 394 Cod de procedură penală.

Totodată, înainte de a desfășura argumentele instanței de recurs, care au dus la adoptarea soluției expuse în dispozitivul prezentei decizii, se reține că, la caz, au fost declarate două recursuri, unul de avocatul Zamfir P. în numele inculpatului Minenco Ig. și altul de avocatul Ceachir A. în numele inculpatului Kirciu S., fiind criticată decizia instanței de apel din motivul nemotivării acesteia.

Așadar, apărătorul inculpatului Minenco Ig., menționează în textul recursului declarat că instanța de apel, dispunând condamnarea inculpatului, nu a indicat concret timpul, locul, modul săvârșirii infracțiunii, forma și gradul lui de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, or nu a făcut o descriere completă a faptei comise de către inculpat, după cum o cer rigorile legii.

Titularul dreptului de recurs mai menționează că instanța de apel nu a motivat aplicarea față de Minenco Ig., a pedepsei cu închisoarea, nu a individualizat această pedeapsă și nu a invocat în acest sens circumstanțele atenuate (sau agravante), care puteau (sau nu) influența în final categoria și mărimea pedepsei aplicate, prin prisma prevederilor art. 75, 78 Cod penal. Cel puțin această motivare lipsește din textul copiei deciziei, înmînate părții apărării.

P e de altă parte, avocatul Ceachir A., acționînd în numele inculpatului Kirciu S. a invocat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar prin admiterea apelului procurorului a agravat situația inculpatului Kirciu S. prin excluderea art. 90 Cod penal, termenul de probă și aplicarea amenzii, fapt ce se consideră că, această agravare este nejustificată iar ca urmare a încălcat prevederile art. 75 Cod penal.

În primul rînd amintim că, conform actului de învinuire înaintat de acuzatorul de stat, inculpatul Minenco Ig. a fost învinuit în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d) și f) Cod penal, deoarece fapta lui întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tîlhărie, adică *atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvîrșite de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Prima instanță, a dispus achitarea lui Minenco Ig., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 188 alin. (1) lit. b), d) și f) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvîrșită de dînsul.

Ulterior, legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către

acuzatorul de stat, care a criticat, inclusiv, și dispunerea achitării în privința lui Minenco Ig.

După care, se constată că instanța de apel, prin decizia Colegiului penal din 02 februarie 2015, pronunțată integral la 26 februarie 2015, a admis apelul procurorului, a casat sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Kirciu S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 4 ani închisoare, cu aplicarea amenzii de 500 unități convenționale ceea ce constituie 10000 lei. Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, la pedeapsa stabilită lui Kirciu S. i s-a cumulat parțial parte neexecutată din pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Vulcănești din 18 mai 2013, astfel lui Kirciu S. i-a fost aplicată pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și cu aplicarea amenzii în cuantum de 500 unități convenționale.

Minenco Ig. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 din 18.12.2008) la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu achitarea amenzii de 500 unități convenționale.

În partea descriptivă a deciziei nominalizate instanța de apel a specificat că: *„ambii inculpați au săvârșit infracțiunea cu scopul de a sustrage, prin înțelegere prealabilă, în mod deschis, a bunurilor altei persoane, de două sau mai multe persoane, prin pătrundere în locuință cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu amenințarea de a aplica o asemenea violență, cu cauzare de daune în proporții considerabile, adică faptele infracționale prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), d) e) și f) Cod penal.”*

Așadar, Colegiul lărgit statuează că la adoptarea hotărârii judecătorești, partea descriptivă a acesteia se începe cu expunerea succintă a faptelor de săvârșirea cărora inculpatul Kirciu S. este declarat vinovat și a învinuirii sub care a fost pus inculpatul Minenco Ig., apoi se expune fondul apelului, conținutul solicitărilor părților participante în ședința judiciară. În continuare, în decizie se expune concluzia generală a instanței pe marginea apelului, fără a fi constatată fapta săvârșită de inculpați, prin participație, în baza căreia ulterior, în dispozitivul deciziei, aceștia sunt declarați vinovați. Nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

În consecință, din textul deciziei atacate, se conchide că aceasta nu îndeplinește exigențele legale cu privire la modalitatea de întocmire a unei hotărâri judecătorești de condamnare, care trebuie să cuprindă obligatoriu descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită reieșind din prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală.

Prin urmare, procedându-se în asemenea mod, a avut loc o încălcare a art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - *„... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”*.

Rezumînd cele menționate supra, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpaților, să verifice și aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să descrie fapta comisă de inculpați și probele puse la baza condamnării lui Kirciu S. și Minenco Ig. și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată.

Decizia instanței de apel, conform art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă fapta constatată de prima instanță și conținutul dispozitivului sentinței, fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

În speța deferită judecării, instanța de apel urma să-și expună punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și menționate în cererile de apel, în baza evaluării proprii, juste, a probelor administrate în cursul urmăririi penale, și ca urmare să rețină corect starea de fapt, vinovăția inculpaților și încadrarea juridică a faptelor comise de către aceștia.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide că, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei în instanța de apel pentru rejudecare în alt complet de judecători, în cadrul căreia urmează a fi constatată fapta și apreciate probele toate în cumul, la justa lor valoare pentru adoptarea unei soluții corecte.

În lumina lacunelor descrise mai sus, Colegiul lărgit constată că erorile procesuale admise de către Curtea de apel cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

Încălcărilor enunțate determină incontestabil Colegiul lărgit să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate și examinate în instanța de fond și cele prezentate de partea apărării, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținînd cont de motivele casării deciziei atacate, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În temeiul art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de avocații Zamfir Pavel în numele inculpatului Minenco Igor și Ceachir Anatolie în numele inculpatului Kirciu Serghei, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2015, în cauza penală privindu-i pe Kirciu Serghei Mihail și Minenco Igor Igor, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată integral la 26 august 2015.

Președinte	URSACHE Petru
Judecător	NICOLAEV Ghenadie
Judecător	TIMOFTI Vladimir
Judecător	TOMA Nadejda
Judecător	MORARU Petru